Книга Іова 28

Похвала Божій мудрості

1 «Срібло має жилу початкову, | золото - також місце, де його очищують.

2 Залізо з землі добувають, | розтоплений камінь стає міддю.

3 Людина кладе край пітьмі, | розшукує до крайньої межі | - каміння темне, чорне.

4 Люди з світлом пробивають копальню, | де стопи не залишили пам'яті, | - зависають на далекому відлюдді.

5 Земля, що з неї хліб родиться, | під сподом, мов вогнем, розрита: -

6 місце сафірового каміння | та золотого пороху.

7 Стежки туди не знає хижа птиця, | і око яструба її не бачить.

8 Її не топчуть звірі дикі, | лев по ній не проходить!

9 Людина на кремінь кладе свою руку, | перевертає шкереберть гори.

10 У скелях прорубує рови, | усе дорогоцінне бачить його око.

11 Досліджує джерела рік, | виносить сховане на світло.

12 А мудрість звідкіля береться? | Де розумові місце?

13 Ніяка людина її путі не знає, | і не знайти її в землі живих.

14 Безодня каже: Вона не в мені! | Та й море мовить: Не у мене!

15 Її й за щире золото не придбати, | ані сріблом її не можна оцінити.

16 Її не можна оцінити золотом офірським, | ані оніксом дорогоцінним, ані сафіром.

17 Ні золото, ні скло не можуть порівнятися з нею; | її не виміняти за щирозлотний посуд.

18 А про коралі та кришталь і згадувати нічого! | Здобувати мудрість важче, ніж перли.

19 Їй не рівня топаз етіопський, | ні щирим золотом її не оцінити!

20 Звідкіль, отже, береться мудрість? Де розумові місце?

21 Вона від зору всього живого скрита, | і схована від птиць небесних.

22 Погибель і смерть кажуть: | До наших вух дійшла про неї чутка, -

23 але лиш Бог до неї знає стежку, | він знає її місце.

24 Бо він аж на край світу бачить, | на все, що є під небом, поглядає.

25 Коли він призначав вагу вітрові | і давав міру водам,

26 коли встановлював закон дощеві, | дорогу гуркотові грому, -

27 тоді її угледів, облічив, | усталив її, добре її розслідивши.

28 А людині сказав: Страх перед Господом - це мудрість, | берегтися зла - це розум!»